

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **HSnet s. r. o.**, se sídlem Mojžírovo nám. 75/2, Brno, zastoupen Mgr. Michalem Žibřidem, advokátem se sídlem Údolní 2997, Tábor, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5. 6. 2017, č. j. ČTÚ-3 597/2017-603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2020, č. j. 9 A 139/2017 – 42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016, č. j. ČTÚ-67 805/2016-610/III. vyř., žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), kterého se dopustil tím, že nepředložil informace, údaje a podklady stanovené formulářem elektronického sběru dat ART152 – Služby poskytované v elektronických komunikacích umístěných v systému

Elektronického sběru dat v rozsahu geografických údajů o přístupu k internetu prostřednictvím bezdrátového přístupu ve volných pásmech – zejména 2,4; 5 a 10 GHz. Konkrétně žalobce do geografické přílohy formuláře neuvedl konkrétní místa adres jednotlivých přípojek koncových uživatelů. Uvedl pouze umístění vysílačů a počet přípojek u každého z vysílačů. Tím porušil svou povinnost vyplývající z § 115 zákona o elektronických komunikacích. Za uvedený správní delikt žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 5.000 Kč podle § 118 odst. 22 písm. a) téhož zákona a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda Rady žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobci rovněž nevyhověl, žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Nesouhlasil s názorem žalobce, dle kterého byl požadavek žalovaného na sdělení konkrétních adres jednotlivých koncových uživatelů nezákonný.

[4] Dle soudu obsahovala žádost dostatečný rozsah informací, které byl žalobce žalovanému povinen předat, neboť jej žalovaný vyzval k „poskytnutí úplných a pravdivých informací, údajů a podkladů prostřednictvím formuláře v rozsahu, v němž Vám byl podle oznámených služeb přidělen v systému Elektronického sběru dat: Formulář ART152 – Služby poskytované v elektronických komunikacích“. Žalobce byl tedy povinen vyplnit „Formulář ART152 – Služby poskytované v elektronických komunikacích“, a to v rozsahu všech formulářem požadovaných údajů.

[5] Oprávnění žalovaného požádat o vyplnění formuláře prostřednictvím Elektronického sběru dat vyplývá z § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s čl. 2 písm. c) Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9. To je jakožto opatření obecné povahy závazné pro všechny poskytovatele služeb elektronických komunikací, včetně žalobce. I kdyby rozsah požadovaných informací nebyl patrný z výše uvedeného formuláře, je zcela jednoznačně zřejmý z komunikace mezi žalovaným a žalobcem v Elektronickém sběru dat. Z této komunikace je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že žalovaný po žalobci požadoval doplnit do geografické přílohy (sekce 2, řádek 38) konkrétní adresy jednotlivých přípojek koncových uživatelů. Skutečnost, že si byl žalobce vědom povinnosti doplnit tyto údaje do formuláře, pak vyplývá mimo jiné i z podané žaloby.

[6] Městský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že žádost v rozporu s § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích neobsahuje účel požadovaných informací. Odůvodnění účelu, byť obecné, dle soudu vyplývá z této části žádosti: „V souladu s vymezením svých kompetencí podle § 108 odst. 1 písm. v) a x) zákona o elektronických komunikacích, tedy zejména za účelem pravidelného sběru informací pro využití v rámci analýz relevantních trhů, mezinárodního vykazování, státní statistické služby a mapování existence NGA infrastruktury...“. Účel požadovaných informací pak žalovaný upřesnil v rámci vzájemné komunikace: „Data jsou sbírána zejména za účelem mapování existující infrastruktury internetu, které je nezbytnou součástí přípravy dotačního programu na podporu budování vysokorychlostních NGA sítí v ČR. Získané údaje budou zpracovány a promítnuty do mapy pokrytí území ČR v rozlišení na barevně označené územní celky (základní sídelní

jednotky) v souladu s požadavky evropských a národních strategických dokumentů (Digitální program pro Evropu a Digitální Česko). Geografické údaje budou současně využity pro analýzu relevantních trhů a dalších činností ČTÚ (např. monitorování trhu elektronických komunikací, apod.“. Účelem požadovaných informací se zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí, jakož i předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí, a žalobce byl tedy s účelem požadovaných informací seznámen.

[7] Rozsah požadovaných informací není dle městského soudu protizákonný. Ustanovení § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nikterak nevymezuje, jaké konkrétní informace je žalovaný po žalobci oprávněn žádat. Jedná se však o informace nezbytné k plnění svěřených činností, tedy i činností vymezených v § 108 odst. 1 písm. v) a x) tohoto zákona (výkon státní statistické služby a získávání a zpracovávání údajů z oblasti elektronických komunikací v rámci statistického zjišťování údajů z oblasti elektronických komunikací za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem, poskytování těchto údajů Ministerstvu průmyslu a obchodu). Žalovaný požadoval poskytnutí informací mimo jiné za účelem mapování existující infrastruktury internetu v rámci přípravy dotačního programu na podporu budování vysokorychlostních NGA sítí v ČR, pro což bylo dle Ministerstva průmyslu a obchodu nezbytné shromáždit data v rozlišení až na úroveň adresních míst všech sítí. Na uvedeném nemůže nic změnit tvrzení žalobce, že sdělit požadované informace by ho neúměrně zatížilo, které ani nijak nepodložil.

[8] Z informací poskytnutých žalobcem (adresní místa vysílačů, počet přípojek v obci) nelze zjistit, jaké konkrétní adresy koncových uživatelů vysílač skutečně pokrývá, a je tedy nedostatečné. Skutečný dosah vysílače může být ovlivněn řadou faktorů (např. členitost terénu či rušení). Nepostačovaly ani informace uváděné ve formulářích před rokem 2016 (počty přípojek v jednotlivých obcích), neboť nemusí být aktuální a požadované informace jsou detailnější.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že žádost neobsahovala účel sdělení informací. Žalovaný v žádosti uvedl, že informace vyžaduje „za účelem pravidelného sběru informací pro využití v rámci analýz relevantních trhů, mezinárodního vykazování, státní statistické služby a mapování existence NGA infrastruktury“. Jedná se však o obecný výpis formulací ze zákona, což je spíše pravomoc úřadu, než účel samotný, který by byl navíc přezkoumatelný.

[11] Žádost odkazuje pouze na interní systém žalovaného a na formulář na jeho webových stránkách, není proto přezkoumatelná. Sama nijak nespecifikovala rozsah požadovaných informací.

[12] Rozsah požadovaných informací je navíc nezákonný. Stěžovatel podniká v oboru a odevzdává statistické formuláře již od června 2011 řádně a včas. Požadavek stanovený v posledním formuláři ART152 překračuje pravomoc žalovaného. Povinnost vést tyto

informace není nikde v zákoně uložena a stěžovatele by vytvoření takové databáze neúměrně zatížilo. Pokud se žalovaný odvolává na svou pravomoc sběru statistických údajů, stěžovatel je nucen podotknout, že jednotlivá adresní místa nesplňují definici statistického údaje, naopak se jedná o velice podrobný údaj z podnikání subjektu. Tato povinnost zcela překračuje objem informací, které jsou pro mapování nezbytné. Žalovaný se dostává do logických rozporů, neboť jednou uvádí, že se jedná o mapování NGA, poté o mapování celkové. Žalovaný by si byl schopen mapu sestavit již na základě údajů poskytnutých ve formulářích před rokem 2016, ve kterých požadoval sdělení počtu přípojek v jednotlivých obcích.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že § 115 zákona o elektronických komunikacích umožňuje stanovit rozsah požadovaných informací prostřednictvím formuláře ART152, který byl stěžovateli přístupný v Elektronickém sběru dat a přesně jej specifikoval, včetně specifikace adres koncových uživatelů. Poskytování informací vyžádaných podle § 115 zákona o elektronických komunikacích prostřednictvím systému Elektronického sběru dat je upraveno ve Všeobecném oprávnění žalovaného č. VO-S/1/07.2005-9. Upřesnění účelu v žádosti nebylo pouhou citací zákona a následně byl během vzájemné úřední komunikace v rámci elektronického systému dále vyjasněn.

[14] Žalovaný si mapu nemohl vytvořit na základě formulářů odevzdaných před rokem 2016, neboť dřívější formuláře neobsahovaly dostatečně podrobné informace a data v nich uvedená se mohla v mezidobí stát neaktuální. Žalovaný stěžovatele upozornil, že údaje jsou vyžadovány v souladu s požadavky evropských a národních strategických dokumentů (Digitální program pro Evropu a Digitální Česko) a potřebami dotačních plánů na výstavbu vysokorychlostních sítí elektronických komunikací. Žalovaný tímto sběrem plní předpokládaná zadání Národního plánu rozvoje sítí nové generace a Akčního plánu, které předpokládají sběr a vyhodnocení dat až na úroveň jednotlivých adresních míst. Pouhá adresa vysílače neposkytuje informaci o tom, jaká konkrétní adresní místa vysílač skutečně pokrývá a jakým typem přípojky jsou vybavena, a není proto dostačující.

[15] Dle žalovaného byl rozsah jím požadovaných informací přiměřený účelu, pro který je žádal. Stěžovatele nezatížil víc, než bylo nezbytné. Stěžovatel ani netvrdil a nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že poskytnutí požadovaných informací by jej neúměrně zatížilo.

[16] Stěžovatel žádným způsobem neobjasnil své tvrzení, že adresy přípojek nejsou statistickým údajem; toto tvrzení není pravdivé a nadto jej stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, nejedná se tedy o přípustnou námitku.

[17] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda napadené

rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[19] Právní otázkou, která je v projednávaném případě sporná, je rozsah údajů, které je žalovaný oprávněn požadovat po povinných osobách ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Stěžovatel tvrdí, že do tohoto rozsahu nespádají konkrétní místa adres jednotlivých přípojek koncových uživatelů, a v daném případě požadovaný rozsah ani neodpovídá vymezenému účelu. Napadá také způsob, jakým jej správní orgán vyzval k poskytnutí těchto údajů – tvrdí, že žádost neobsahovala všechny zákonné náležitosti, konkrétně dostatečné vymezení účelu požadovaných informací (který byl nadto následně vymezen rozporně) a také jejich rozsah (který byl vymezen pouze odkazem na elektronický formulář).

[20] Povinnou osobou se podle § 114 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí osoba vykonávající komunikační činnost podle tohoto zákona.

[21] Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinná osoba poskytne Úřadu na jeho **žádost** a v jím stanovené **přiměřené lhůtě, formě a rozsahu** úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou **nezbytné k plnění činností**, k nimž je podle tohoto zákona Úřad **příslušný**. Součástí žádosti Úřadu je **odůvodnění včetně uvedení účelu**, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad **nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu**, pro který jsou získávány (zvýraznění doplněno NSS).

[22] Dle § 108 odst. 1 písm. v) a x) téhož zákona Český telekomunikační úřad vykonává státní statistickou službu a získává a zpracovává v rámci statistického zjišťování údaje z oblasti elektronických komunikací od subjektů vykonávajících komunikační činnosti a fyzických osob za podmínek stanovených zákonem o státní statistické službě a poskytuje jednotlivé údaje získané při statistickém zjišťování Ministerstvu průmyslu a obchodu.

[23] Dle čl. 2 písm. c) Všeobecného oprávnění Českého telekomunikačního úřadu č. VO-S/1/07.2005-9, kterým se stanoví podmínky k poskytování služeb elektronických komunikací, fyzické a právnické osoby poskytující služby elektronických komunikací podle § 8 odst. 1 písmene b) zákona předávají Úřadu na jeho žádost informace podle § 115 zákona prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, pokud Úřad nestanoví v žádosti podle § 115 zákona jinak.

[24] Podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích právnická nebo podnikající fyzická osoba jako povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115 zákona o elektronických komunikacích.

[25] Z výše citovaného § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že pro zajištění prostředků pro řádný výkon činností regulačního orgánu je zcela nezbytné, aby měl k dispozici informace, údaje a podklady potřebné k jeho činnosti. Osoba vykonávající komunikační činnost je povinna vyhovět žádosti Úřadu o poskytnutí specifikovaných informací. Při formulaci svého požadavku na poskytnutí informací musí Úřad respektovat základní zásady, které se uplatňují při ukládání povinností jednotlivci

(povinnost musí být stanovena zákonem a musí být přiměřená sledovanému účelu, viz čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod). Úřad je tak oprávněn vyžadovat pouze informace nezbytné k plnění svěřených činností (viz NĚMEČKOVÁ, Šárka. Komentář k § 115. In: VANÍČEK, Zdeněk. *Zákon o elektronických komunikacích: komentář*. Praha: Linde, 2008. ISBN 978-80-7201-739-3)

[26] Stěžovatel předně napadá právě absenci samotné pravomoci žalovaného vyžádat si adresy jednotlivých přípojek koncových uživatelů. Zákon o elektronických komunikacích vymezuje oprávnění žalovaného vyžádat si informace, údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, jež byly žalovanému zákonem svěřeny. Je zřejmé, že tento typ údajů žalovaný využije v rámci své statistické činnosti tak, jak je vymezena v citovaném § 108 odst. 1 písm. v) a x) zákona o elektronických komunikacích, a pravomoc žalovaného vyžádat si tento typ informací je tedy dána. Hodnocení městského soudu je v tomto ohledu správné.

[27] Dle stěžovatele je rozsah požadovaných údajů nepřiměřený, neboť by žalovanému měly postačovat informace, které mu poskytl již v dřívějších žádostech. Výše uvedená zásada proporcionality se odráží přímo v ustanovení § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, podle něhož nesmí Úřad vyžadovat více, než je pro konkrétní účel potřeba (přiměřený rozsah informací). Při tom je povinen v co nejvyšší míře šetřit práva povinné osoby, tj. splnění žádosti by nemělo omezit povinnou osobu více, než je nutné. Pokud lze údaje získat z úřední evidence, kterou vede sám Úřad, popř. jiný správní orgán, neměly by být informace vyžadovány po soukromých osobách (zásada dobré správy). Úřad by měl rovněž dbát hospodárnosti svého požadavku, a to jak z hlediska rozsahu požadovaných informací, tak i z hlediska vyžádané formy informací. Měl by postupovat tak, aby povinné osobě nevznikaly zbytečné náklady, a co možná nejméně ji plnění povinnosti zatěžovalo, zejména by měl respektovat možnosti povinné osoby, tj. nežádat zpracování údajů do podoby, která není obvyklá či jde nad rámec účelnosti zpracování. (srov. obdobně výše citovanou komentářovou literaturu).

[28] Skutečnost, že údaje, které stěžovatel pravidelně žalovanému poskytoval od roku 2011, byly dříve dostatečné ke splnění účelu vymezeného v předchozích žádostech podle § 115 zákona o elektronických komunikacích, neznamená, že k jinak vymezenému účelu nemůže žalovaný požadovat přesnější údaje. Z požadovaných informací má vzniknout mapa pokrytí území ČR vysokorychlostní infrastrukturou v rozlišení na barevně označené územní celky, k jejímuž vzniku neměly být dříve poskytované údaje dostatečné. Nadto by údaje nemusely být aktuální, jak správně uvedl i městský soud. Námitka, že stěžovatel pravidelně uváděl jiný typ informací, tak nemůže vyvrátit přiměřenost požadavku žalovaného. Neznamená to však, že by žalovanému umožňovala pravidelně žádat adresy přípojek koncových uživatelů. V každé žádosti podle § 115 zákona o elektronických komunikacích je žalovaný povinen prokázat, že požadovaný rozsah informací je přiměřený vymezenému účelu.

[29] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s postupem žalovaného, který v žádosti dle § 115 zákona o elektronických komunikacích pouze odkázal na formulář, ve kterém měl být stanoven rozsah požadovaných informací, ale v samotné žádosti rozsah nijak nevymezil. Z toho stěžovatel vyvozuje, že je žádost nepřezkoumatelná, neboť neobsahuje jednu ze

zákonných náležitostí, jíž je právě vymezení rozsahu. Jak již správně uvedl městský soud, oprávnění žalovaného požádat o vyplnění formuláře prostřednictvím Elektronického sběru dat vyplývá z § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s čl. 2 písm. c) Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9. To je jakožto opatření obecné povahy závazné pro všechny poskytovatele služeb elektronických komunikací, včetně stěžovatele. Žalovaný tedy nepochybil, pokud rozsah požadovaných informací vymezil odkazem na formulář umístěný v systému elektronického výkaznictví, neboť to předpokládá právě čl. 2 písm. c) Všeobecného oprávnění.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou absencí vymezení účelu požadovaných údajů v žádosti dle § 115 zákona o elektronických komunikacích. Mezi formální náležitosti žádosti o poskytnutí informací, údajů a podkladů patří též její odůvodnění. V rámci odůvodnění žádosti je Úřad povinen uvést nejen účel žádosti, ale také se vypořádat s důvody žádosti, vyhodnocením potřeby, přiměřenosti a hospodárnosti požadavku.

[31] Samotná žádost je v tomto ohledu velmi stručná. Žalovaný v ní uvádí, že vyplnění formuláře přispěje k pravidelnému sběru informací pro využití v rámci analýz relevantních trhů, mezinárodního vykazování, státní statistické služby a mapování existence NGA infrastruktury. Nejedná se sice o pouhou citaci pravomocí žalovaného [tím je odkaz na § 108 odst. 1 písm. v) a x) zákona o elektronických komunikacích], jak tvrdí stěžovatel, takové vymezení účelu je však příliš obecné a nesplňuje požadavky kladené na odůvodnění.

[32] Přitom skutková podstata správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích je přímo navázána na nesplnění povinnosti poskytnout informace, údaje nebo podklady požadované v žádosti dle § 115 téhož zákona. Pokud je důsledkem neuposlechnutí žádosti správní trestání povinné osoby, musí být povinnost v žádosti stanovena co možná nejpřesněji a jasně.

[33] Výše citovaný čl. 2 písm. c) Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9 stanoví povinnost pro všechny poskytovatele služeb elektronických komunikací předávat informace požadované v žádosti dle § 115 zákona o elektronických komunikacích prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, kterým je systém Elektronického sběru dat (přístup pro poskytovatele je dostupný na <https://www.ctu.cz/elektronicky-sber-dat-esd-elektronicke-komunikace>). Jedná se o kvalifikovanou komunikační platformu mezi žalovaným a poskytovateli služeb elektronických komunikací, ve které povinné osoby nejen vyplňují relevantní formuláře, ale prostřednictvím které může žalovaný povinné osoby rovněž upozornit na chybějící či chybné údaje ve formulářích a poučit je, jak je opravit. V rámci komunikace prostřednictvím Elektronického sběru dat může také upřesnit účel požadovaných údajů, pokud je samotná žádost v tomto ohledu nedostatečná.

[34] Poté, co Nejvyšší správní soud prostudoval vzájemnou komunikaci stěžovatele a žalovaného prostřednictvím systému elektronického výkaznictví (Elektronického sběru dat) založenou ve správním spise, konstatuje, že právě prostřednictvím komunikace v systému elektronického výkaznictví žalovaný své pochybení stran nedostatečné specifikace účelu v žádosti napravil. Nejprve upozornil stěžovatele, že ve formuláři chybí adresy jednotlivých přípojek. K odpovědi stěžovatele, že mapování se týká pouze NGA struktury,

kteřou neprovozuje, pak žalovaný upřesnil, že data jsou sbírána za účelem mapování existující infrastruktury Internetu, které bude využito při přípravě dotačního programu na podporu budování vysokorychlostních NGA sítí. Mapování je v souladu s požadavky evropských a národních strategických dokumentů (konkrétně Digitální program pro Evropu a Digitální Česko) a vznikne na jejich základě mapa pokrytí území ČR v rozlišení na barevně označené územní celky.

[35] Takové vymezení hodnotí Nejvyšší správní soud jako dostatečné, a to právě s ohledem na skutečnost, že veškerá vzájemná komunikace stěžovatele a žalovaného proběhla prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, který byl zřízen na základě opatření obecné povahy (Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9).

[36] Nejvyšší správní soud by za nedostatečné vymezení účelu požadovaných údajů, při jejichž neposkytnutí hrozí správně právní sankce, považoval situaci, kdy by stěžovatel sám musel aktivně od žalovaného zjišťovat, jaký je účel požadovaných informací. Taková situace však nenastala. Naopak to byl žalovaný, kdo stěžovatele sám prostřednictvím Elektronického sběru dat kontaktoval, upozornil jej na nedostatečné vyplnění formuláře a k výtce stěžovatele, že NGA struktury neprovozuje, v další komunikaci podrobně upřesnil, jaký je účel této konkrétní statistické činnosti. Stěžovatel si tedy byl již od vzájemné komunikace prostřednictvím systému elektronického výkaznictví vědom, proč po něm žalovaný požaduje uvedení konkrétních adres jednotlivých přípojek koncových uživatelů, a nelze tedy říci, že mu nebyl znám účel požadovaných informací a údajů. Přesto adresy jednotlivých přípojek koncových uživatelů do formuláře ART152 nedoplnil.

[37] Kasační soud se nezabýval kasační námitkou, dle které není požadovaná informace statistickým údajem. Námitka nebyla obsažena v žalobě a stěžovatel ji poprvé uplatnil až v kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato kasační námitka tedy není přípustná.

[38] Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud správně hodnotil, zda je žalovaný oprávněn vyžadovat v žádosti podle § 115 zákona o elektronických komunikacích konkrétní místa adres jednotlivých přípojek koncových uživatelů, a rovněž správně vyhodnotil, že žádost obsahovala namítané náležitosti. Ani tato kasační námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu